І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 86. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 7-го ТРАВНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, MAY 7, 1974 No. 74. VOL. LXXXI.

Мгр. Євген Лозинський очолив нову Головну Управу „Самопомочі"

Ню Йорк. — 16-ий Звичайний З'їзд Делеґатів Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч", який відбувся тут в залі Окружної Ради СУА в Будинку Кредитової Кооперативи „Самопомочі" минулої суботи, 4го травня, обрав нову Головну Управу на черґову дворічну каденцію із мґром Євгеном Лозинським, як її головою. До складу нової Головної Управи були обрані одноголосно, на пропозицію Номінаційної Комісії особи: мґр Євген Лозинський — голова, радн. Богдан Ластовецький, Володимир Сохан, інж. Павло Турула, інж. Михайло Колодчин, д-р Василь Палідвор, інж. Іван Гурик, мґр Михайло Шпонтак, д-р Микола Шпитко, Емілія Козіцька, Франц Колодій, Іван Крих, Євген Ґец, Лев Пришляк та інж. Роман Раковський; до Контрольної Комісії: проф. Михайло Цяпка, д-р Володимир Нестерчук, інж. Мирон Пінковський, Евстахій Манацький і Ярослав Петрик; до Товариського суду: мґр Роман Ґуглевич, Павло Кобзар, Іван Буртик проф. Степан Микита і Маріян Курочка.

З'їзд Делеґатів, яким проводила президія у складі: радн. Богдан Ластовецький — предсідник, інж. Павло Турула й Іван Шаран — заступники та інж. Іван Гурик — секретар, вислухав спершу привіти о. ігумена д-ра Володимира Ґавліча, мін. Юліяна Ревая, мґра Романа Ґуглевича і проф. Михайла Лисогора, яких запрошено до почесної президії, а після слідували звіти уступаючої Головної Управи. Голова мґр Євген Лозинський, згадавши великі заслуги померлого в часі останньої каденції голови бл. п. Степана Спринського, подав короткий звіт із особливим підкресленням основних проблем „Самопомочі" та з проєкцією її діяльности на майбутнє. Закінчив він звіт закликом до посиленої праці під гаслом братньої любови і подякою всім членам Головної Управи та Управам Відділів за співпрацю. Докладний звіт з діяльности всіх референтур „Самопомочі" здав її секретар д-р Василь Палідвор, присвячуючи більше уваги справам культурно-освітньої та харитативно-допомогової

(Закінчення на стор. 3-ій)

Делеґати Нюйоркської Округи УНС відбули передконвенційні наради

Ню Йорк. — Понад чотири десятки делеґатів, які репрезентуватимуть Відділи великої нюйоркської Округи Українського Народного Союзу на недалекій його 28-ій Конвенції у Філядельфії, зійшлися тут в приміщеннях Народного Дому минулої п'ятниці, 3-го травня, щоб спільно розглянути деякі справи та порадитись щодо спільних виступів під час Конвенції. Наради відкрив і ними проводив голова Округи та делеґат свого Відділу адв. Іван Флис, який — між іншим — був предсідником попередньої 27-ої Конвенції. Секретарював Микола Хоманчук. На початку нарад головний секретар д-р Ярослав Падох поінформував про дотеперішній перебіг і досягнення конвенційної членської кампанії, порівнюючи її із такою кампанією чотири роки тому перед 27-ою Конвенцією. Про участь та досягнення в теперішній кампанії місцевої Округи інформував коротко обласний організатор Василь Оріховський, а про теперішні передконвенційні настрої та про деякі конкретні завдання, що їх матиме недалека Конвенція говорили заступниця головного предсідника Марія Душник та ред. А. Драган. Опісля головний контролер дир. Іван Винник інформував про переведену Контрольною Комісією перевірку майна, діловодства і стану УНСоюзу та про деякі пропозиції і побажання, що їх ця Комісія плянує передати на вирішення Конвенції. Він зокрема заторкнув увагу на необхідність чіткого визначення Конвенцією, які з її схвалень є резолюціями, а які рекомендаціями, дальше говорив про те, що УНСоюз є братською установою і її першим та головним статутовим обов'язком є дбати про своїх членів, ними опікуватись і їм в потребі допомагати. Це відноситься зокрема до старших віком членів та молоді. Зменшення коштів Конвенції, перевірка інвестицій та поширення братської активности будуть черговими рекомендаціями — заповів дир. Іван Винник. Над заторкненими доповідачами справами відбулася опісля оживлена дискусія, в якій забирали голос такі відомі діячі-союзовці, як радник Василь Палідвор, Евстахій Манацький, мец. Микола Шпитко, д-р Олександер Соколишин, Іван Пригода дир. Роман Крупка, пані Мілянич та інші. Довшу промову про обов'язки делеґатів сказав адв. Михайло Пізнак, висловивши при тому ряд критичних завваг. Приявний на нарадах головний предсідник Йосип Лисогір насамперед поінформував про програму Конвенції та конвенційних імпрез і в дальшому вияснив та зайняв становище до всіляких помилкових або й тенденційно невірних тверджень, що їх можна почути на таких делеґатських зборах. Після дальшої дискусії предсідник д-р Іван Флис закрив ці черговi передковенційні делеґатські наради.

Засновано новий Відділ УНСоюзу ч. 475 при СТ „Україна" в Монтреалі

Джерзі Сиґі. — До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіли в останніх днях квітня аплікації нових членів новозаснованого Відділу УНСоюзу при Спортовому Товаристві „Україна" в Монтреалі, провінції Квебек у Канаді. Цей новий Відділ, який вибрав собі назву Відділу УНСоюзу при С.Т. „Україна" ім. проф. Івана Боберського, вже апробував офіційно Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу та надав цьому Відділові порядкове число 475.

Постав цей Відділ у висліді довших старань його основника проф. Миколи Андрухова, кол. довголітнього голови С.Т. „Україна" та предсідника 471-го Відділу УНСоюзу, якого він репрезентуватиме, як делеґат, на 28-ій Конвенції УНСоюзу. Допомогли йому своєю працею та досвідом головний радний і обласний організатор Василь Дідюк та головний радний Дмитро Попадинець. Першими урядовцями цього нового Відділу були обрані на основуючих зборах: Олекса Сидор — предсідник, Петро Кірик — секретар і Роман Стефанишин — касир.

С.Т. „Україна" в Монтреалі, яке саме відзначає своє 25-річчя діяльности в цілому ряді ділянок спорту, особливо визначилося своїми осягами у футболі, здобуваючи в 1957 році чемпіонат Канади, а в 1955 році віцечемпіонат тієї країни.

Президент закликає покінчити з Вотерґейтом

Фінікс, Арізона. — Промовляючи тут в п'ятницю, 3-го травня, президент Ніксон заявив 15-тисячній публіці, що він передав Конґресові та оприлюднив всі „відповідні" документи та магнетофонні записи і закликав покінчити нарешті з Вотерґейтом, щоб присвятити увагу більш пекучим справам Америки. Переважно прихильна публіка часто переривала промову Президента оплесками, але також чути було вигуки кількох соток молодих людей, які вимагали його резиґнації чи „імпічменту". У своїй промові Президент говорив про Вотерґейт тільки коротко, а більшість часу присвятив обговоренню здобутків його уряду в ділянках закордонної та домашньої політики. Зібрання у Фініксі було зорганізоване Республіканською партією Арізони. На ньому президент Ніксон також заявив, що плянує залишитися на пості та продовжувати виконувати свої обов'язки. День пізніше президент Ніксон промовляв у Спокейн, Вашинґтон під час офіційного відкриття „Експо 74", міжнародної виставки, присвяченої збереженню довкілля. У Спокейні Президент цілком не згадував Вотерґейту та переданих ним транскрипцій Вотерґейтських магнетофонних записів, а закликав до міжнародної співпраці для очищення довкілля. Промову Президента слухало коло 70,000 осіб, які вітали його переважно досить тепло, хоча й тут була група молодих людей з транспарентами, які вимагали його резиґнації чи усунення з посту.

Транскрипції магнетофонних записів розмов не пофальшовані — твердить ген. Гейґ

Вашинґтон. — Генерал Александер Гейґ, шеф персоналу Білого Дому, в неділю, 5-го травня, заявив на телевізійній програмі, що транскрипції „відповідних частин" Вотерґейтських магнетофонних записів, передані Білим Домом Юридичній комісії Палати Репрезентантів, не є пофальшовані та „говорять самі за себе". Гейґ та адвокат Білого Дому Джеймс Сент Клер, який виступав на іншій телевізійній програмі, твердили, що президент Ніксон таки підчинився формальному викликові Юридичної комісії та не плянує передавати Комісії оригінали 42-ох магнетофонних записів, бо, на думку Білого Дому, Комісія вже одержала всі потрібні інформації для свого слідства щодо можливостей формального обвинувачення Президента. Генерал Гейґ також сказав, що „надуживання та викривлення", які виявляються під час слідства в справі „імпічменту" президента Ніксона, можуть стати гіршим злом ніж самі здогадні „проступки". Він запитав кореспондентів, чи ці „надужиття та викривлення" не можуть довести до того, що „лікування буде гіршим злом ніж недуга".

Із твердженнями Гейґа та Сент Клера щодо переданих транскрипцій магнетофонних записів не погоджувалися два члени Юридичної комісії, які в неділю виступали на ще іншій телевізійній програмі. Республіканський конґресмен Т. Рейлсбек із Іллиной сказав, що Юридичній комісії пощастило розшифрувати деякі частини магнетофонних записів, яких не має в транскрипціях, а на їх місці там находяться слова „неясно", „невиразно" тощо. Конґр. Рейлсбек підкреслив, що не має наміру натякнути, що транскрипції були навмисно пофальшовані, але тільки ствердити факт, що „апаратура Юридичної комісії краща від магнетофонних апаратів Білого Дому" й тому Комісія повинна одержати повні записи для розшифрування „неясних частин". Він також заявив, що Президент „тільки частинно підчинився" викликові Комісії. Виступаючи на тій самій телевізійній програмі, демократичний конґресмен Пол Сарбейнс із Меріленду сказав, що Юридична комісія мусить дістати цілі магнетофонні записи, бо слова, написані на сторінках переданих транскрипцій, можуть мати різні значення, залежно від того в який спосіб їх сказано.

Адвокат Джеймс Сент Клер у своєму телевізійному виступі продовжував старання

(Продовження на стор. 3-ій)

Едвард Козак з синами загостив до Чикаґо

Чикаґо (МС). — Заходами відомого із своєї культурної і харитативної діяльности Т-ва Український Золотий Хрест (12-ий Відділ) в Чикаґо, відбулася тут в днях 26-28 квітня в залі „Левів" збірна виставка мистців Едварда Козака і його синів Юрія і Яреми, яку відвідало понад 800 осіб, а між ними багато шкільної і університетської молоді. Першого вечора — 26-го відбулося відкриття виставки з участю понад 250 гостей, а про творчість мистців, зокрема ж сеньйора - ЕКА, говорив Остап Гарасовський. Другого вечора, в суботу, в залі катедрального собору св. Володимира відбувся святковий бенкет з участю 160 гостей, які репрезентували всі прошарки місцевої української громади. Відкрила бенкет вступним словом голова УЗХ п-і Ольга Семчишин, а проводила програмою п-і А. Кузик. Із словом про творчість Е. Козака як гумориста-сатирика і редактора сатиричного журналу виступив проф. Мирослав Семчишин. В мистецькій частині програми п-і Е. Кулик прочитала два монологи ЕКА-Гриця Зозулі, п-на В. Пелюхівська виконала одну балетну точку, а відоме тріо пань „Незабудьки" закінчило програму в'язанкою пісень. Були ще привіти, письмові й усні, а на закінчення організаторам - виконавцям і гостям відповів п. Е. Козак і подякував від себе та своїх синів (і членів їхньої родини, що прибули з ним) за цю незвичайно вміло зорганізовану виставку і успішну імпрезу - бенкет.

УКРАЇНСЬКІ ТАНЦЮРИСТИ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Ню Йорк. — Українські Танцюристи під проводом пані Оприско з Асторії, які виступлять в програмі великого Конвенційного Фестивалю УНС у Філядельфії в неділю, 19-го травня, в найближчий четвер, 11-го травня, о год. 8:30 вечора беруть участь у програмі в Аліс Туллі Голл в Лінкольн Сентер в Ню Йорку, фраґменти якої будуть на телебаченні. Наступного дня, в п'ятницю 12-го травня, щей наш танцювальний ансамбль візьме участь у великому Весняному Фестивалі Ню Йорку, що відбудеться під відкритим небом між 45-ою вулицею і 9-ою евеню о год. 2-ій по полудні.

Соціялістичний лідер Франсуа Міттеран здобув найбільше голосів у президентських виборах в Франції

Париж. — Президентські вибори у Франції 5 травня завершилися селекцією з-поміж 12 кандидатів двох найсерйозніших кандидатів на французького президента у вирішальних виборах 19 травня. Найбільшу кількість голосів — 10,935,763 (43.3 процентів) здобув кандидат соціялістично-комуністичного бльоку, лідер французьких соціялістів Франсуа Міттеран, у свій час найповажніший суперник ген. Де Ґолля. Другим кандидатом є В. Жіскар д'Естен, лідер незалежного республіканського крила в Деґолістській партії і міністер фінансів в останньому уряді. Жіскар д'Естен здобув 8,286,382 голосів (32.9 процентів). Між ним і речником соціялістичного бльоку Міттераном вибиратимуть французи у черґових виборах 19 травня. Останні вибори виявили слабість Деґолістської урядової партії, яка зі смертю Жоржа Помпіду втратила останнього свого лідера справді великого формату. Ж. Шабан-Дельмас, мер міста Бордо і офіційний речник цієї партії у виборах здобув третє місце, одержавши всього 3,693,168 голосів (14.6 процентів). Таке невелике число голосів для офіційного речника урядової партії найкраще засвідчує про це, що деґолізм втратив серед населення Франції популярність. Який буде вислід виборів 19 травня — важко сказати ще сьогодні, не зважаючи на очевидну перевагу Міттерана. Коли прихильники інших кандидатів, а в першій мірі Шабан-Дельмаса рішаться дати підтримку д'Естенові, то він у кінцевому розрахунку могтиме перемогти речника соціялістично-комуністичного крила Міттерана і стати президентом Франції. Якщо цього не станеться, Міттеран виграє вибори і буде наступним французьким президентом, що матиме далекойдучі наслідки і для Франції і для Европи та для міжнародної політики. Не виключене, що тоді прем'єр-міністром Франції буде теперішній генеральний секретар найсильнішої французької комуністичної партії. Доля Франції тепер у руках середніх кляс французького населення.

Совєтський коментатор твердить про „змову" проти політики відпруження

Москва. — На сторінках газети „Правди" з 3 травня відомий совєтський коментатор Юрій Жуков звертає увагу читачів на нібито існуючі намагання на Заході зірвати політику відпруження, зокрема напередодні приїзду президента Ніксона до СССР. Якщо вірити Ю. Жукову, то у того роду „змову" проти політики відпруження між Заходом та СССР включені західні протикомуністичні „реакційні кола", в тому „американський мілітарно-промисловий комплекс", західньо-німецькі „реваншисти", генерали з НАТО, сіоністи та всякі „авантюрники". Серед всіх цих противників доборсусідських взаємин між СССР та ЗСА є також деякі американські сенатори і конґресмени, які, як пише Ю. Жуков, докладають всіх зусиль для того щоб не допустити, з одного боку, до поїздки президента Ніксона до СССР і до підписання там нових додаткових торговельних договорів, а з другого, з допомогою різних законопроєктів не допустити до введення в дію вже підписаних договорів. В опінії Ю. Жукова, такими „ворогами" політики відпруження в американському Конґресі є всі ці сенатори і конґресмени, які відмовляються погодитися на те, щоб признати для СССР статус упривілейованої держави у торговельних взаєминах з СССР без спеціяльних поступок на відтинку еміґрації. Окремо Ю. Жуков заатакував „небезвідомого колишнього працівника державного департаменту ЗСА З. Бжезінського" за його статтю „Як розвивалась холодна війна.

Комуністи є найсильнішою політичною партією в Португалії

Лісбона. — Коли у зв'язку з військовим переворотом і поваленням правого авторитарно - диктаторського режиму в Португалії для політичних партій прийшла можливість активізуватися, найскоріше з ініціятивою вийшла на політичну арену Португальська комуністична партія, яка ввесь час діяла нелеґально, а тепер, як зиявляється, втішається широкою популярністю населення, що, очевидно, може мати небезпечні наслідки для країни, яка, звільнившись від диктатури правого характеру, може знайтися в умовах ще гіршої лівої диктатури і у прямій залежності від Москви. Генеральний секретар португальської компартії Альваро Кунгал., який втік з в'язниці в 1962 р. і від тоді ввесь час проживав або в Москві, або в Празі, тепер повернувся до Лісбони, де його населення ентузіястично вітало. Як інформують, комуністи хочуть приймати активну участь в коаліційному португальському цивільному уряді, створення якого заповіла військова хунта.

Помер редактор Іван Вараниця

Торонто. — Тут помер на 77 році життя 28 квітня директор і редактор видавництва і газети „Гомін України", св.п. Іван Вараниця, народжений 18-го червня 1897 р. у Кузьмині Винницької области. У молодих роках брав активну участь у визвольних змаганнях 1917-20 років. У роках між двома Світовими війнами проживав на західніх українських землях, а по Другій світовій війні переїхав за кордон, перебуваючи спершу на терені Австрії, звідки виїхав до Канади. Тут до 1953 р. проживав в Ріджайні, а від 1953 р. в Торонті, де почав працювати у видавництві „Гомін України". В Канаді Покійний був активним в рядах Ліґи Визволення України. У повоєнних роках він був також активним в ОУН під проводом С. Бандери, де займав провідні становища. Похорони бл.п. І. Вараниці відбулися 1 травня в Торонті на цвинтарі „Проспект". Покійний осиротив дружину Наталію та дочку Тетяну Корінь з сином.

ПОМЕР ОЛЕКСАНДЕР ХМАРА

Торонто. — Тут помер на 79 році життя, після довшої недуги, активний громадський діяч, член управи Відділу Комітету Українців Канади в Торонті, кол. старшина Української Галицької Армії а в роки Другої світової війни старшина Першої дивізії Української армії, Олександер Хмара. Похорони відбулися 4 травня. Покійний осиротив дружину, дочку Надію Олійник з чоловіком ред. Романом Олійником-Рахманним та внуків.

ШИРОКОЗАКРОЄНА АКЦІЯ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА РОЗГОРТАЄТЬСЯ В КАНАДІ

Валентин Мороз

Торонто. — Комітет Оборони Валентина Мороза, очолений відомим канадським юристом українського роду, професором університету Йорк Володимиром Тарнопольським, веде посилену акцію на терені Канади в обороні Валентина Мороза, в першу чергу серед канадських академічних кіл. Упродовж минулого тижня в ряді канадських газет, в тому також в найповажнійшім щоденнику „Глоб енд мейл", появився „Апель в обороні Валентина Мороза до уряду Совєтського Союзу" за підписами 199 канадських університетських професорів. В згаданому „Апелі" його автори відзначають, що „ми пишемо цей лист у відповідь на інформації, що Валентин Мороз, 38-літній український історик, находиться у критичному здоровному стані і що супроти нього стосується найжорстокіші форми трактування та побуту у Владимірській тюрмі. Ми занепокоєні цим, що Мороз може не пережити, коли того роду поступування з ним буде продовжуватися. З уваги на те, що ми є прихильниками міжнародного відпруження і розвитку приязних відносин між державами і з уваги на це, що ми переконані, що це є узалежнене від визнання таких природних і непорушних прав і гідности для всіх членів людської спільности як свобода, справедливість і мира у світі, ми апелюємо до вас забезпечити йому задовільне трактування відповідно до цих основних прав людини і її свобід, що їх світова спільнота записала у ряді конвенцій і угод, та звільнити його порядком уласкавлення."

Торонтський щоденник „Торонто Сан" з 1 травня у редакційній статті „Валентин Мороз" пише з приводу цього апелю і додає, що „на особливу увагу цей апель в справі Мороза заслуговує з тієї причини, що його підписали різні щодо своїх інтелектуальних і культурних поглядів канадці. Ідеться про такі імена, як Роберт Фулфорд, П'єр Бертон, Джун Калвуд, Джеймс Еєрс, Джуді ЛяМарш, Десмонд Мортон, Мел Гартіґ, Джек МекКлелланд, Джералд ЛеДейн, Нортроп Фрай, Гаррі Кров, Люїс і Кетрін Фоєр, Юрій Луцький, і т.д." Газета закінчує заввагою, що „якщо люди всюди будуть готові станути в обороні справедливости і людської гідности, тоді це зроблять також уряди. І світ може повернутися в напрямку миру і свободи, про що ми тільки покищо говоримо. А у міжчасі Мороз і його співдрузі в тюрмі терплять..."

Як відомо, відносно недавно на сторінках цього ж щоденника Джуді ЛяМарш з Йорк університету, кол. міністер в уряді Джона Діфенбейкера, виступила з довшою статею в обороні Валентина Мороза, закликаючи до заходів в його обороні і до підписування петицій.

Справа Куби частіше стає предметом дискусій у Вашинґтоні

Вашинґтон. — В урядових кругах тепер все частіше можна почути дискусії відносно зв'язків Вашинґтону з Кубою. Хоча чільні урядовці Державного департаменту продовжують твердити, що ЗСА не плянують змінювати своєї політики відносно Гавани, тобто не думають закінчувати свого бойкоту режиму Фіделя Кастра ,то інші члени Уряду, вказуючи на факт, що питання Куби все частіше стає предметом дискусій заповідають, що таки може прийти до змін у політиці Вашинґтону. Існує навіть можливість, що може дійти до відновлення дипломатичних зв'язків, які були перервані 14 років тому .На таку можливість вказує, наприклад, заклик Сенатської комісії закордонних справ із 23-го квітня, щоб Уряд перевірив існуючу політику щодо Гавани та розглянув можливості закінчення торговельного ембарґа та відновлення дипломатичних контактів. Крім того, сам Державний департамент вже впровадив деякі зміни у свою політику. Наприклад, 18-го квітня ц. р., речники Державного департаменту повідомили, що арґентинські філії 3-ох головних американських автомобілевих корпорацій матимуть право продавати Кубі пасажирські та вантажні авта. Досі ці філії підлягали офіційному торговельному ембарґо. В додатку, державний секретар Генрі Кіссінджер сам натякнув, що Вашинґтон розглядає можливості деяких змін, бо минулого місяця заявив, що уряд ЗСА не противиться пропозиції деяких міністрів закордонних справ Латинської Америки, щоб було переведене голосування між членами Організації Американських Держав, з метою встановлення чи запрошувати представника Куби на наступні наради міністрів закордонних справ, які мають відбутися в Буенос Айресі в березні 1975-го року.

ПОМЕР СОТ. ІЛАРІОН КРИЛОВЕЦЬКИЙ

Пассейк, Н.Дж. (П. Ямняк). — У вівторок 2-го травня тут ранком в Ізраель шпиталі помер на 83-ому році життя, прийнявши св. Тайни, по важкій недузі і операції, сот. Іларіон Криловецький, мешканець Кліфтону, Н.Дж. — Покійний народився на хуторі Парасковея на Полтавщині 21-го жовтня 1891 року. Осиротив дружину Євфросінію, доньок Тамару, Галину та Віру в Україні. Був членом Українського Вільного Козацтва та Відділу ОбВУА. Похорон відбувся в понеділок, 6-го травня, з церкви св. Вознесіння в Кліфтоні на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку.

НАРАДА В УКРАЇНСЬКОМУ СОЦІОЛОГІЧНОМУ ІНСТИТУТІ

Ню Йорк. — Як повідомляє Президії Українського Соціологічного Інституту, в суботу 11-го травня ц.р. о год. 5-й по полудні в головній залі УСІ при 231 Схід 14-та вулиця в Ню Йорку (між 2 і 3 евенями), відбудеться нарада в справі узгіднення програми та устійнення способу її виконання. В нараді будуть порушені справи: структура УСІ, Ню Йорк — природний центер українських поселень в світі, роля УСІ й інші справи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Від нас залежить

У цілому ряді повітів та муніципалітетів небавом відбудуться вибори на посадників і радних. Як знаємо, в окремих муніципалітетах живе поважне число українського населення, яке цілком природно повинно бути безпосередньо зацікавлене у тому, як перейдуть вибори і хто буде обраний до міських та повітових урядів. З цих міркувань, незвичайно важливою є безпосередня участь у самій виборчій кампанії, а також питання прямих контактів з кандидатами на окремі пости. Відомо, що подекуди, з ініціятиви деяких громадян, українські виборці виявляють активність та ідентифікуються із відповідними виборчими списками та кандидатами. Того роду ініціятиву треба тільки вітати і треба побажати, щоб вона поширилася всюди там, де є наші більші осередки, про які знають і питома вага яких в загальному житті тієї чи іншої громади залежатиме від їхньої активности в загальному громадському житті.

Інший і важливіший аспект цієї проблеми є тоді, коли серед кандидатів є громадянин українського роду. Останнім часом, як знаємо в більших наших осередках стейту Ню Джерзі вже декілька разів зголошували свої кандидатури до окремих урядів наші кандидати. В деяких випадках (наприклад, в Ірвінгтон), вони перепали незначною кількістю голосів і це сталося не тому, що цих голосів у нас не було, а тому тільки, що або управнені до голосування наші люди не пішли до виборів, або не взяли до уваги власного кандидата. На підставі підрахунку голосів після виборів і порівняння їх з числом наших людей у даній місцевості можна було ствердити, що були всі передумови для того, щоб цей чи інший наш кандидат вибори виграв.

У цьогорічних муніципальних виборах у тому ж Ірвінгтоні кандидує активний молодий 28-річний адвокат Роман Пітьо на радного. Настільки нам відомо, адв. Роман Пітьо є одиноким кандидатом українського роду у муніципальних виборах стейту Ню Джерзі. Сталося б дуже зле, коли б і цим разом спроба з нашого боку не увінчалася успіхом, бо це відібрало б охоту і бажання в інших потенціяльних кандидатів видвигати свою кандидатуру до такого чи іншого виборного уряду.

Над цим повинні застановитися всі управнені до голосування українці і у власному інтересі повинні не тільки віддати свій голос, але віддати його на кандидата, який буде справді ефективно заступати їхні інтереси. Від нас направду залежить!

Білий Дім на чорно

Кажуть, що у всесвіті ніщо не пропадає. Не пропали і розмови, що їх мав президент Ніксон із своїми дорадниками та співробітниками в Білому Домі в справі до занудливи розвалковуваної тепер Вотерґейтської афери. Щонайменше не пропала велика їх частина, магнетофонні записи якої передано тепер конґресовій Юридичній комісії та яку тепер опубліковується.

Читаючи ці розмови прямо вірити не хочеться, що так справді могло бути. Вже сама форма тих розмов, вживані вуличні фрази, тривіяльні слова і прокльони могли б посмарувати Білий Дім на чорно. Ще гірше з їх змістом. В опублікованих досі розмовах немає ані одної фрази, ані одної думки чи твердження, що їх можна і треба було б очікувати від „влади народу, через нарід і для народу" — про добро й найкращі інтереси того ж народу та країни. Очевидно, що це не єдині справи і розмови, які в тому часі були на порядку в Білому Домі, очевидно, що були й чисті та великі державні і міжнародні проблеми, але це в нічому не полегшує і не зміняє того неймовірного пониження найвищого державного авторитету і поняття, що ними є Білий Дім та якого завдають їм публіковані записи розмов про Вотерґейтську аферу.

Деякі коментатори вважають, що країна і нарід скористали б на тому, якби ті розмови ніколи не були виявлені для ширшої публіки. І в цьому може бути деяка правда, але не цілком. Те бо, що нині могло б бути корисне для народу — якщо прийняти б арґументи противників публікації записів тих розмов — напевно не принесло б користи на довшу мету. Вже Бенджамін Франклін колись твердив, що наймудрішим є той народ, який найліпше і найповніше поінформований. Нарід бо має право знати, він є господарем і найвищим сувереном своєї країни і паном своєї долі. Немає також сумніву, що цей нарід зробить з цього відповідні висновки не тільки в найближчих, але й у всіх майбутніх виборах.

Д-р М. Данилюк

ГОВОРІМО ПРО УНСОЮЗ

II

Приклад перший

Існують численні проблеми — господарські, інвестиційні, збільшення членства, видавничі, ревізія сітки Відділів УНС, молоді, культурні справи, громадські, навіть окремі політичні і т. д. Їх у Союзі не перелічити. Останніми роками появилася „на горизонті" ще одна справа, яка навіть прибрала форми комісії в головному уряді — справа старших віком. Видавалося б, що принцип УНС — це „лицем до молоді" лише, але практика життя у цілій країні нашого поселення наглядно показує, що соціяльний фактор вирішується не лише заходами щодо молоді, а також відносно старших віком. Ось цією справою хочемо завантажити увагу конвенції.

Американське Т-во Геронтологів, себто лікарів, які спеціялізуються у здоров'і старших віком, на минулорічній науковій конференції визначило, що під сучасну пору в ЗСА є 22 мільйони людей понад 65 років, а в 2000-му році їх буде біля 39 мільйонів. Як доживемо чимало з конвенційних делегатів попаде у ці числа.

У зв'язку із такими потрясаючими числами, лікарі взагалі, а геронтологи зокрема, розпрацьовують численні програми профілактичних і лікувальних заходів, а досліди на ці справи вже сьогодні ковтають численні мільйони долярів, які держава радо виділяє, оскільки ця проблема майже переганяє існуючі можливості. Але йдуть фонди і робляться заходи не лише у медичній ділянці. Справа старших віком стала поважною соціяльною проблемою, і держава та організоване громадянство розпрацьовують посиленим темпом.

Звідси ростуть, наче гриби після дощу, усякі гуртовитки, „гай - райз-и", піклувальні доми, що вже сьогодні плянуються у чотирьох різних розрядах і призначеннях, починаючи від звичайного нагляду, опіки з наглядом, медичного нагляду та кінчаючи на тотальній медичній опіці. Клініки і соціяльні робітники, сказати б, вийшли у народ, пішли у всі закутини старшого громадянства, щоб принести їм допомогу всякого роду. Проєкти, які тепер ідуть по цілій країні — це багатомільярдові кошти і сотні тисяч людей, які пробують догнати приріст старшого віком населення. Цей цікавий процес із його численними різновидностями вимагатиме окремого обговорення, що ми й зробимо при іншій нагоді. Тепер нас цікавить український бік справи.

Як прийняти, що в ЗСА 22 мільйони людей понад 65 років — це приблизно 10 відсотків населення, і якщо прийняти, що людей українського роду або походження є в країні біля двох мільйонів, то відс. із них, які також мали б бути віком понад 65 років, це приблизно 200 тисяч людей. Якщо песимісти статистики перерізали б це число навіть наполовину, то все одно у нас мусіло б бути біля 100 тисяч людей віком понад 65 років. Це число подвоїться за наступних 20-25 років.

А ось процеси плянування „золотої осени" для старших віком, пенсіонерів, кволих або повністю недужих, які йдуть у країні посиленим темпом, якось у більшості прокочуються поза нашою людиною, хіба у виняткових випадках. Наша людина — часто квола здоров'ям і знанням щодо потрібних заходів, часто безрадна одинцем — залишається у цьому процесі десь на боці, а організована українська громадськість ще не виявила такої масової акції у потребах старших віком, як це робиться у цілій країні.

Справа не в „патріотизмі" щодо допомоги старшим. Це просто дуже пряма справа людяности відносно наших старших і використання тих можливостей, які широко доступні, аби тільки ним хтось зайнявся. Хто ж, як не українська громада, має бути тим „кимось"?

Для цього наші старші громадяни мають повне право, як і кожний інший громадянин — вони чесно пропрацювали свій вік, жили порядними людьми у суспільстві, платили податки як і кожний американець — їм усі привілеї, які організуються по цілій країні повністю належаться. Не можна сказати, що їм тих прав хтось відмовляє, але справа у тому, що за ними ніхто організовано ще не шукає.

Тож повністю доцінюючи проблему нашого доросту — молоді, хочемо звернути увагу на пекучу справу старших віком. Видається що УНСоюз міг би і повинен стати ініціятором організованого і кращого використання існуючих можливостей щодо старших віком. При своїй традиції, статуті „братської допомоги", зв'язках та деяких фінансових спроможностях щодо початкових к а п італовкладень, він видається чи не єдиним, який міг би спромогтися на широкий плян. При правильному плянуванні, заходах і кваліфікованих людях державна допомога у цій справі забезпечена, як і у всіх прошарках населення країни. Тут треба прийти і цю допомогу взяти. Але вміло, на що УНС міг би спромогтися.

Цілком зрозуміло, що при навантаженні господарськими справами, а особливо будовою своєї „г о л овної квартири", УНС за останні роки не мав змоги такі пляни широко розгорнути, але тепер, коли чимало трудно-

(Продовження на стр. 4-ій.)

П. Ф.

ГЕНІЯЛЬНИЙ ШПИГУН

Мюнхен. — Присадкуватий, непоказний, часто з темними окулярами на очах, він, як тінь, ішов слідом за канцлером - прем'єром уряду Західньої Німеччини Віллі Брандтом. Брандт брав Гюнтера Гійома з собою також, коли виїздив на відпочинок в Норвегію або на південь Франції. Син Гійома приятелював з хлопцем Брандта — Матіясом.

24 квітня ц. р. з наказу прокуратури, Гійома арештовано в Годесберґу біля Кельну, в його приміщенні. Служба охорони устрою мала підозріння, що Гійом готується втікати в Східню Німеччину. Вже давно мала його під своїм наглядом сотня детективів, бо знайдено докази, що Гійом — агент „Служби безпеки" комуністичного уряду Східньої Німеччини. Однак його залишено на деякий час на високій посаді референта при В. Брандтові, щоб встановити, з ким знався і мав зв'язки Гійом у Західній Німеччині. Адже ж, як повідомляє Служба охорони, в Західній Німеччині діє ціла армія шпигунів із комуністичної Німеччини, з Польщі, Чехо - Словаччини і з СССР, більше як 10 тисяч.

Арештований Гійом зразу признався, що він — сотник із „Служби безпеки" комуністичної Німеччини та вимагав, щоб його трактували відповідно до „офіцерської гідности".

Гійом народився в Берліні 1927 року. Вчився купецтва, але під комуністичним режимом, який Москва накинула Східній Німеччині після 1945 року, Гійом вступив до „Служби безпеки", пройшов там шпигунський вишкіл під керівництвом совєтських спеціялістів і дістав р. 1956 завдання: перебратися в Західню Німеччину, щоб діяти там для „Служби безпеки". Як „політичного емігранта" Гійома прийнято в громадяни Західньої Німеччини. Перевірка його адміністрацією з Західній Німеччині не мала ніяких підозрінь щодо „політичного емігранта" Гійома та його жінки. Діставши роботу у Франкфурті, він прилучився до Соціялдемократичної партії, теж і його жінка, і незабаром виявив свій талант організатора. В промовах і дискусіях обоє новоспечені „соціялдемократи" в и є тупали проти визнання урядом Західньої Німеччини комуністичного режиму в Східній Німеччині, яка має назву — „Німецька демократична республіка". Гійом показав себе теж рішучим противником „Соціялістичної молоді" (Юзос), котра вважає, що треба соціялдемократам творити „єдиний фронт проти капіталізму в Західній Німеччині. Як надійному, працьовитому активістові дав Гійомові рекомендацію посол до парляменту з Франкфурту Еренберґ, коли треба було знайти референта для справ Соціялдемократичної партії у канцелярії В. Брандта — голови цієї партії.

Від 1970 р. Гійом в Бонні. Невсипущий, пильний службовець, він наладнує зв'язок Брандта з партійними установами, визначає терміни засідань, в яких бере участь Брандт. І хоч на засідання найбільше довірених людей Брандта йому не вдається попасти, однак Гійом може хоч „одним вухом" довідатися про дискусії і рішення провідників Соціялдемократичної партії та уряду. Свої інформації Гійом систематично посилав до „Служби безпеки" в Берліні: в своєму приміщенні Гійом мав домашню радіовисильню.

Служба охорони устрою Західньої Німеччини довго не могла розшифрувати радіопередач Гійома, а коли це вдалося, то детективи прийшли до висновку, що інформатор Східнього Берліну сидить на дуже високому місці в канцелярії голови Брандта. Про підозріння на Гійома попереджено Брандта в червні 1973 року. Від того часу Гійом почав нарікати, що він не має доступу до потрібних йому інформацій.

Міг би Брандт негайно звільнити непевного референта, але міністер внутрішніх справ Гюнтер та начальник Охорони устраю Нолпад порадили залишити Гійома далі на службі: вони надіялись розкрити інших шпигунів, з якими міг знатися Гійом.

В середу перед Великоднем 1974 року Гійом поїхав автом на південь Франції і за ним слідом вирушила сотня детективів Охорони устрою. Там Гійом мав побачення з невідомим чоловіком і незабаром вернувся до Бонну. Підозріваючи, що Гійом збирається втікати на Схід, агенти Охор. устрою Західньої Німеччини заарештували його і в приміщенні Гійома забрали матеріяли, які свідчать, що з Гійома був не абиякий шпигун.

Історія Гійома нагадує драматичні події, що сталися в рядах російської партії соціял - революціонерів на початку 20 віку. Ця партія вела боротьбу проти царського режиму терором. Члени Бойової Організації ес-ерів убивали міністрів та інших слуг царського уряду. Тайній поліції удалося всунути в Бойову організацію свого агента. То був Євно Азеф. Він керував діяльністю Бойової Організації 15 років, улаштовував замахи на високих адміністраторів, а виконавців атентату видавав царській поліції. З доручення Азефа, член Бойової Організації Сазонов убив міністра внутрішніх справ Плеве, 1904 року. Провідники соціял - революціонерів мали необмежене довір'я до Азефа, хоч проти нього виступав відомий російський детектив Бурцев, котрий називав Азефа царським агентом. Директор Департаменту Поліції Лопухін, покинувши службу, ствердив 1907 р., що Азеф дійсно діяв „на два боки". Провідники партії і соціял - революціонери хотіли судити Азефа, але він утік і під чужим прізвищем жив у Берліні. Там він умер 1918 року.

Гійом не втече від кари. Але в Східній Німеччині перебувають у в'язниці заарештовані західньо - німецькі розвідники. Щоб „свої люди" не мучились у неволі, часто агентів вимінюють.

Орест Павлів

РОСТИСЛАВ ШУЛЬГИН НЕ ЖИВЕ

Прикро і боляче ділитись віскою про те, що ось повна життя і творчих зусиль людина мусіла розпрощатися з життям. Така ось сумна вістка про передчасний відхід у вічність Ростислава Шульгина, працівника Канадської Радіомовної Корпорації в Оттаві і одного із перших членів української редакції Міжнародного Мовлення Радіо-Канада, — дійшла до нас на початку квітня ц. року. Помер Ростислав Шульгин 1-го квітня 1974-го року в місті Екс-ан-Прованс у південній Франції, куди він виїхав на відпочинок.

Невблаганна смерть вирвала з наших рядів ще одну цінну людину, яка протягом усього свого життя чесно ділила долю флорентійського вигнанця і гідно та достойно сповняла свої нелегкі обов'язки політичного висланника України в різних країнах вільного світу.

Ростислав Шульгин був сином колишнього міністра закордонних справ Української Народної Республіки професора Олександра Шульгина. Народився він у бурхливі дні Першої світової війни 27-го жовтня 1914-го року в золотоверховому Києві.

Рід Шульгинів належав до небагатьох свідомих українських родин, які в другій половині XIX століття твердо відстоювали позиції українства і не піддались русифікаційному тискові царського уряду. Дід Ростислава, Яків Шульгин, був одним із керівних членів Київської Громади, яка наприкінці XIX сторіччя багато спричинилася до відродження української культури, а згодом і взагалі національного відродження України. Наймолодший брат Олександра Шульгина, Яків Якович, загинув під Крутами, кладучи, як сказав поет Євген Маланюк, свій кривавий підпис під актом проголошення самостійности України.

Сімейна атмосфера щирого українського патріотизму, в якій змалку виростав Ростислав Шульгин, — визначила згодом ідейне спрямування усього його життя. Ростислав до останніх днів своєї земної мандрівки з глибокою пошаною і прямо набожністю ставився до свого батька Олександра. Властне, політична діяльність і наукова робота його батька, його щире й послідовне ставлення до українських справ,—все послужило синові Ростиславові світлим прикладом і духовним компасом на все його життя.

З важкою долею українського політичного емігранта Ростислав Шульгин познайомився досить рано. Було йому несповна п'ять років, коли разом з батьками довелось залишити рідні землі і мандрувати на захід. Спершу батьки Ростислава поселилися у Празі, де Олександер Шульгин був професором Українського Вільного Університету, а 1927-го року сім'я Шульгинів виїхала до Парижу.

Навчався Ростислав Шульгин у ліцеї Анрі Четвертого в Парижі. Вищу освіту він здобув в університеті в Екс-ан-Провансі, отримавши там вчені ступені кандидата юридичних наук і кандидата гуманітарних наук, а крім того і диплом у галузі політичних наук.

Ще в студентські роки Ростислав Шульгин почав друкувати свої статті в різних французьких, швайцарських і українських газетах і з того часу він не припиняв своєї журналістичної діяльности.

У тридцяті роки молодий Ростислав Шульгин разом із теперішнім президентом Української Народної Республіки в екзилі, Миколою Лівицьким, працював у дипломатичній місії Української Народної Республіки, яка під керівництвом проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького діяла тоді в Женеві, захищаючи українські справи на форумі Ліги Націй.

Вибух Другої світової війни застав Ростислава Шульгина у Варшаві, звідки йому пощастило вирватись літаком до Парижу. Тут він деякий час був членом бюро преси прем'єр-міністра Франції Едварда Далядіє, а згодом, як спалахнула сов'єтсько фінляндська війна, його вислали кореспондентом до Фінляндії. Після капітуляції Франції 1940-го року Ґестапо арештувало Ростислава Шульгина і щойно через рік йому вдалось вийти на волю. Одначе, коли гітлерівська Німеччина почала дедалі більше переслідувати населення Франції, Покійний включився у підпільний рух французького резистансу, що діяв тоді у Провансі. Він був водночас зв'язковим між французькими повстанцями, Італійською Королівською Армією і західніми альянтами. Від 1943-го року Ростислав Шульгин жив у Швайцарії в характері інтернованого з правом перебувати на волі.

Варто згадати, що під час війни і зразу після неї, користаючись особистими зв'язками і знайомством, Ростислав Шульгин допоміг не одній українській установі і не одного українця порятував у ці важкі дні світової завірюхи.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОТОКОЛ

нарад Головного Екзекутивного Комітету Українського, що відбулися в четвер 13-го грудня 1973 р. у Головній Канцелярії в Джерзі Ситі, Н.Дж. Початок нарад о год. 10.30 ранку.

1

Присутні: головний предсідник И. Лисогір, заступник гол. предсідника проф. І. Телюк, заступник гол. предсідника на Канаду сен. П. Юзик, заступниця гол. предсідника Марія Душник, заступник гол. предсідника і рекордовий секретар В. Сохан, головний секретар Я. Падох, головна касирка Уляна Дячук, головний редактор А. Драган, асистент організаційного референта С. Гавриш і Марія Савчак, яка протоколує наради.

Наради відкрив головний предсідник И. Лисогір і подав їх порядок, який, на внесок В. Сохана одноголосно схвалено.

П о р я д о к Н а р а д:

1. Відкриття
2. Прийняття протоколів з 15-го червня 1973 р. і 16-го вересня 1973.
3. Звіти членів Екзекутиви:
   а) головної касирки Уляни Дячук
   б) головного секретаря Я. Падоха
   в) заступника гол. предсідника і рекордового секретаря В. Сохана
   г) заступника гол. предсідника проф. І. Телюка
   ґ) заступниці гол. предсідника Марії Душник
   д) заступника гол. предсід. на Канаду сен. П. Юзика
   е) головного предсідника И. Лисогора
   є) головного редактора А. Драгана
4. Виплата дивіденд в 1974 р.
5. 28-ма Конвенція, яка відбудеться 19 - 25-го травня 1974 р. у Філядельфії — Маріот Готель
6. Організаційна передконвенційна кампанія
7. Закриття.

Ад 2: Після дискусії, схвалено відкласти прийняття обох протоколів на найближче засідання вужчої Екзекутиви, коли всі сім членів Екзекутиви подадуть свої завваги, тому, що протоколи з поправками членів Г Е К одержали вони два дні перед цим засіданням, а в них є ряд речей, що їх треба справити. До цього засідання відкладено теж прийняття протоколу з 11-го жовтня. На це засідання рішено запросити також заступника гол. предсідника проф. І. Телюка, як також рішено відбути його ще перед закінченням року.

Ад 3: Звіти членів Головного Екзекутивного Комітету.

А. ЗВІТ ГОЛОВНОГО КАСИРА УЛЯНИ ДЯЧУК

УДІЛЕНО ГІПОТЕЧНИХ ПОЗИЧОК:

314 W. Market Street & 506 Riegel Street, Bethlehem, Pa. — 21,000;
6022 Cherry Crest Drive, West Bloomfield, Michigan — $45,000;
200 Bourgeault St., Aylmer, Quebec Canada — $15,000;
507 Lafayette Avenue, Wyckoff, N.J. — $30,000.
Total: $171,000.

ВІДКЛИКАНІ БОНДИ:

2M — Montana-Dakota Utilities Co. 91/% due 10/1/90 — $2,017.20;
1M — Vermont Yankee Nuclear Power Co., Ser A-9 5/8% due 10/1/98 — $1,016.70;
1M — Carolina Tel. & Tel. Co. 9 1/8% due 10/1/2000 - $997.50.

ДОЗРІЛІ БОНДИ:

45M — City of Montreal — 3 5/8% due 10/1/ 73 - $45,000.00;
75M — Northwestern Public Service Corp. 3% due 10/1/73 — $75,000.00.
Total: $124,031.40.

Майно УНСоюзу зросло за перших 10 місяців ц. р. на суму $1,035,000.00 і досягнуло суму $38,640,000.00. За винятком інвестицій в реальностях та електронічних машинах, всі інші роди інвестицій зменшилися.

Як у попереднім році, так і в біжучім році, всю готівку ми старалися інвестувати у позичці нашій допоміжній корпорації й вона зросла за 10 місяців на $1,613,000.00 та дала суму $5,530,270.00.

Порівняння прибутків за перші три квартали ц. р вказують, що ми завернули упадок членських вкладок. Їх одержано всіх у сумі $2,231,000.00, на $47,000, — більше, як в тім самім часі попереднього року, а на $28,000. — більше, як за 9 місяців 1971 року, коли то перший раз впала сума одержаних вкладок.

Зменшилися впливи від бондів і гіпотечних позичок, а збільшено на $118,600. — відсотки від позички для допоміжної корпорації.

У загальному ми мали в перших 3-ох кварталах ц. р. більше прибутків на суму $197,000. — як в 1972 р., а на $272,000. — більше, як в 1971 р. (Всіх прибутків було $4,352,000.).

Наші видатки виносили суму $3,411,000. — на $42,000. менше, як рік раніше. Завдячуємо це фактові, що менше дозріло вивінувальних грамот і тому $184,000 менше виплачено.

Зменшилися теж виплати посмертних запомог на $26,000. — та грошових зворотів на $3.000. — Більше виплачено дивіденди ($8,000), — „Свободі" за передплату від членів ($16,000.).

Коли порівняти наші адміністративні видатки на організаційні то вони зросли в тім році на приблизно 10%. Цей факт нам треба стало мати на увазі, коли робимо замовлення на різні друки, чи канцелярійні прибори, тим більше, що з переносом до нового будинку багато коштів значно збільшиться.

Гіпотечні позички

За листопад не одержали ми рат за 9 гіпотечних позичок. Одна позичка винна рати від жовтня, одна від вересня. Чим раз більше проблем завдають нам позички на Союзових домах. Вже рік минув, як ми не одержали рати від позички на дім Відділів УНСоюзу в Детройті, а від 1 липня не платять відсотків за позичку у Форт Ситі. Позичка на дім 540 Фокс вул. на Бронксі залягає далі з відсотками від вересня 1972 р. Дім при 340 Н. Амі, Аве на Бронксі згорів. Власники мали вогневе забезпечення і ждуть на сплату.

Від кількох місяців робили ми заходи для перебрання на власність дому корпорації Леополія при 865-871 Е. 178-ма вулиця, Бронкс, Н.Й., але їх занехаяли з днем 1-го грудня. Виявилося, що дім потребує великого ремонту і вкладу грошей, щоб його можна вповні винайняти. На сьогоднішній день наша позичка виносить $50,392.00. Якщо б ми мали вирівняти залеглі за два роки податки та перевести найконечніший ремонт будинку й поплатити правні кошти, ми мусіли б інвестувати ще приблизно $20,000, — що ніколи нам не повернуться з огляду на малу ринкову вартість цієї реальности. При тім, в тій околиці вже тяжко винайняти мешкання. Із цією проблемою зустрічаємося чим раз частіше в Бронксі так, що треба сподіватися дальших втрат на гіпотечних позичках. Від двох місяців переводимо інспекцію всіх реальностей у Бронксі, на яких маємо позички, з метою запобігти дальшим втратам, наскільки це можливе. Були старання продати реальність при 94 Брендт Плейс в Бронксі, Н.Й., але купець відступив перед підписанням контракту.

Спізнені Відділи:

З кінцем біжучого місяця прийдеться нам суспендувати всіх членів 71-го Відділу (Баптистського) у Клівленді. Не зважаючи на наші різні упімнення та пригадки, а також інтервенції з боку організатора того ж Відділу, Степана Гавриша, секретарка не присилає вкладок від березня ц. р. Всі свої обіцянки прислати вкладки, досі вона не додержала. Дещо подібна ситуація заіснувала з другим Баптистським 340-им Відділом у Ньюарку, який не розчислився ще за серпень. Крім згаданих двох Відділів, ще 30 інших Відділів не прислали своїх рахунків за жовтень і листопад. За винятком Відділів: 106, 131, 361, 423-го, усі інші є малі й їм вислано грудневі рахунки, включаючи належність за попередні місяці. В цей спосіб стараємося наздігнати їхнє спізнення.

РОСТИСЛАВ ШУЛЬГИН НЕ ЖИВЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Після війни Ростислав Шульгин знову був декілька років на журналістичній роботі у відділі преси американської дипломатичної місії у Швайцарії і спеціяльним порадником польської леґації у Берні. Тоді то, 1948-го року, в Женеві він одружився з Лідією Метюк, дочкою теперішнього Едмонтонського Архиєпископа Української Греко-Православної Церкви, Владики Андрея.

Переїхавши наприкінці 1949-го року до Канади, Ростислав Шульгин поселився у Монтреалі, і тут, разом із д-ром Олександром Рудницьким, видавав деякий час український ілюстрований журнал „Око Світу", працюючи водночас консультантом у французькій книгозбірні „Варієте".

Коли ж влітку 1952-го року створено український відділ Канадського Міжнародного Радіомовлення — Ростислав Шульгин став одним із перших членів його редакції. Однак, після кількох років праці українською мовою, керівництво Канадської Радіомовної Корпорації, оцінивши його досконале знання французької мови, перевело Ростислава Шульгина на працю головного редактора у відділі новин французькою мовою Радіо-Канада у Монтреалі і на цій посаді він працював від 1955-го до 1964-го року. Переїхавши в 1964-му році до Оттави, Ростислав Шульгин став головним редактором французького випуску журналу „Сірк'юї Ферме" — внутрішнього органу працівників Радіо-Канада. Крім того, він був членом мовного комітету Радіо-Канада і співавтором меморандум Канадської Радіомовної Корпорації, який подано було на розгляд урядової комісії Жандрона, що вивчав питання про статус французької мови у провінції Квебек.

На прохання Комітету Українців Канади і деяких українських громадських організацій, як ось: Українського Національного Об'єднання та інших, — Ростислав Шульгин кількаразово виступав з великим успіхом під час слухань Канадської Королівської Комісії в питаннях двох державних мов і багатьох культур Канади.

Кожний, хто особисто знав Ростислава Шульгина, не міг не подивляти його глибокого знання французької культури, літератури й мови і його незвичайного дару тонко відчувати усі нюанси цієї мови. Саме тому він неодноразово редагував різні літературні й мистецькі видання французькою мовою. Він був теж автором численних літературних перекладів з французької мови на українську і навпаки, з української на французьку мову.

Мабуть цей фактор заважив і на тому, що дирекція Канадської Радіомовної Корпорації призначила Ростислава Шульгина 1971-го року керівником курсів французької мови для членів адміністративного апарату Радіо-Канада. Учасниками цих курсів були англомовні і франкомовні працівники і члени керівництва Канадської Радіомовної Корпорації.

Перед своєю смертю Ростислав Шульгин опрацював підручник сучасної французької ділової мови. Якщо ця книжка вийде друком, то нею будуть користуватися не тільки працівники Радіо-Канада, але й широкі кола канадського адміністративного персоналу різних галузей державної служби Канади.

Якщо б не важка хвороба і нещасливий автомобільний випадок, — Ростислав Шульгин завершив би, мабуть, ще не один великий задум. Ось, у Покійного залишилась майже готова до друку велика монографія про українську княжну Анну Ярославну, дружину французького короля Анрі Першого, Та, на жаль, поганий стан здоров'я змусив Ростислава Шульгина піти перечасно у відставку. Приблизно півтора місяця тому він разом із своєю дружиною Лідією виїхав до Франції на відпочинок. І там, у країні своєї молодости, в історичному місті Екс-ан-Прованс, Ростиславові Шульгинові довелось передчасно розпрощатися з життям.

В суботу, 6-го квітня цього року, з української православної церкви в Оттаві вирушив жалобний кортеж на місцевий цвинтар Пайнкрест, щоб відпровадити тлінні останки Ростислава Шульгина на вічний спочинок. Члени родини, друзі і близькі знайомі прощалися з батьком, з чоловіком, з товаришем праці й побратимом спільної долі. Прощали того, хто вмів бути чесним супроти різних країн, у яких йому доводилось проживати, і водночас постійно залишався великим українським патріотом, у тому дусі виховав своїх дітей і в тому напрямі впливав і на своє довкілля.

Ще один новий хрест і ще одна передчасна могила документують наше буття і змагання нашої національної спільноти у різних країнах світу за велику ідею: бути господарем на своїй рідній землі. І доки не здобудемо цього права, доти кості не одного гордого українського ізгоя ляжуть ще в чужу землю.

З приводу цієї сумної події відходу у засвіти вічности світлої пам'яти Ростислава Шульгина, хочеться підкреслити ще один, може і найважливіший, момент: живучість ідей, якими закосичили своє життя і дід Ростислав Яків, і дядько Яків Якович, і батько Олександер Шульгин, один із чільних будівничих української держави, і сам Ростислав, а тепер і нащадки його, що мов естафету, перебрали з рук свого батька Ростислава — предківські заповіти.

Ото ж, хоч і дуже прикро погодитись із фактом, що Ростислава Шульгина нема вже серед живих, ми віримо, що ідеї, для яких Покійний і його предки жили, знайдуть своє втілення у його дітях. У ці траурні дні прощання, саме ці надії на молоде покоління наповнять наші душі світлими проблесками.

Нюйоркський Сенат проголосував кару смерти

Олбані, Н. Й. — У вівторок, 30-го квітня, нюйорський стейтовий Сенат голосами 40 проти 18 проголосував законопроєкт, який пропонує привернути кару смерти за деякі категорії злочинів. Трохи віддмінна версія цього законопроєкту була схвалена стейтовою Асамблеєю тиждень раніше. Тепер мусять бути полагоджені розбіжності між цими проєктами, опісля компромісовий законопроєкт піде до губернатора Малкома Вілсона.

Сподіваються, що Вілсон його підпише, бо вже раніше кілька разів заявлявся за привернення̂м кари смерти за деякі категорії злочинів.

Проголосований Сенатом законопроєкт пропонує привернути кару смерти за навмисне вбиття поліцая під час виконування його обов'язків, а також за вбиття працівника місцевої чи стейтової поправчої інституції. Законопроєкт також пропонує, щоб кара смерти була встановлена за вбивство, поповнене особою, яка вже засуджена на доживотнє ув'язнення. Стейтовий сенатор Томас МекҐавен, спонзор законопроєкту, заявив, що одинокою різницею між його проєктом, а проєктом Асамблеї є те, що в сенатськім законопроєкті говориться про вбиття „поліцая", а у версії Асамблеї — про поліційного „урядовця миру" („піс офісер"). Слово „урядовець миру" має ширше значення й охоплює більше категорій поліцийних службовців, ніж „поліцай". Думають, що Асамблея погодиться на термін „поліцай". Сенатор МекҐавен також вказав на факт, що вже 21 стейтів привернули кару смерти. Якщо нюйорський губернатор Вілсон підпише цей законопроєкт, то він почне діяти 1-го вересня ц. р.

У Сан Франсіско арештовано 7 негрів у зв'язку із вбивством 12-ох білих

Сан Франсіско. — Джозеф Алійото, посадник Сан Франсіско, в середу, 1-го травня, повідомив кореспондентів, що поліційні чинники арештували 7-ох молодих негрів, яких підозрівають у вбивстві 12-ох білих мешканців цього каліфорнійського міста. Як відомо, починаючи з листопада минулого року, вбивник, або вбивники, яких прозвано „зебрами", на вулицях Сан Франсіско застрелили цих 12 білих осіб, а крім того 6-ох поранили. Виглядає, що ці жертви були вибрані вбивцями тільки тому, що були білі. Повідомляючи про арешт 7-ох негрів, посадник Алійото висловив думку, що вони належать до таємної негретянської організації „Ангели смерти", яка відповідає за вбивство не тільки 12 білих у Сан Франсіско, а правдоподібно її члени крім того вбили коло 80 білих осіб у інших містах Каліфорнії. Це твердження посадника Алійота заперечив Евил Янґер, каліфорнійський генеральний прокуратор, сказавши, що нема жадних доказів, що особи, відповідальні за вбивства в Сан Франсіско, зв'язані з цими вбивствами в інших частинах стейту. Департамент поліції Сан Франсіска та Федеральне Бюро Інвестиґації також наразі відмовилися підтвердити заяву посадника. У четвер, 2-го квітня, поліція звільнила 4-ох із 7-ох арештованих, бо не мала досить конкретних доказів проти них. Справа 3-ох інших буде передана великій лаві присяжних. Між іншим, виявилося, що вони зв'язані зв'язані з так званими „Чорними мусульманами".

Мгр. Євген Лозинський очолив...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

праці „Самопомочі", яка в роках 1972 і 1973 вислала понад 250 пакунків та 10.070 дол. готівкою потребуючим українцям у різних країнах світу. Він теж подав характеристику 22 Відділів „Самопомочі" та вислід акції засновування нових Відділів. Фінансовий референт інж. Іван Гурик звітував про приходи і розходи „Самопомочі", подаючи докладні суми вплат від Відділів вкладок членства та збірок на фонд допомоги, як теж інформації про фінансовий стан господарювання власним будинком „Самопомочі". Мгр Євген Лозинський подав окремо звіт про журнал-двомісячник „Наш Світ".

Після дискусії та уділення абсолюторії і звіту Мандатної Комісії (голова інж. Мирон Пінковський) про участь у З'їзді 37 делеґатів із 43 голосами і 9 членів Головної Управи приступлено до вибору нової Головної Управи у складі, що його запропонувала Номінаційна Комісія під проводом інж. Романа Раковського. В імені Резолюційної Комісії її голова д-р Володимир Нестерчук відчитав резолюції З'їзду, які після короткої дискусії були одобрені одноголосно. Закінчено З'їзд рядом внесків та побажань, що їх живо обговорювали всі делеґати, та схваленням бюджету.

Негайно після офіційних нарад З'їзду відбулась в залі УНДому спільна вечеря для делеґатів і гостей, яку започаткував та закінчив молитвою о. ігумен д-р Володимир Гавліч, та якою проводив голова ГУ мгр Євген Лозинський.

Транскрипції магнетофонних записів...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Білого Дому дискредитувати Джона Діна, головного обвинувача президента Ніксона відносно спроб затаїти Вотерґейтську аферу. Сент Клер сказав, що транскрипції виявляють всю правду про те що сталося та заперечують деякі із тверджень Діна. Ця заява Сент Клера була віддзеркаленням нової посиленої кампанії Білого Дому доказати, що Дін не є достовірним свідком. У суботу, 4-го травня, Білий Дім оприлюднив 32-сторінковий меморандум, в якому вказав 16 окремих прикладів, в яких свідчення Діна перед Сенатською Вотерґейтською комісією заперечені оприлюдненими транскрипціями магнетофонних записів. Натомість багато законодавців і в минулої суботи та неділі заявило, що транскрипції вказують, що Джон Дін таки говорив правду та що його свідчення перед Вотерґейтською комісією „були точніші", ніж твердження Президента про ті самі справи. Наприклад, демократичний сенатор Сем Ервін, голова Сенатської комісії, та два республіканські члени цієї Комісії, сенатори Говард Бейкер і Ловел Вайкер, заявили кореспондентам, що транскрипції переважно підтверджують заяви Джона Діна. Але сенатор Гю Скотт, лідер Республіканської меншости в Сенаті, сказав, що передані Білим Домом транскрипції магнетофонних записів вказують, що Дін говорив неправду про причетність президента Ніксона до спроб затаїти Вотерґейтську аферу.

ПРОВІД ОСЕРЕДКУ ПРАЦІ УПО в НЮ ЙОРКУ замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Лева Юзеніва

жертвує 30.00 (тридцять) долярів на Видавничий Фонд „Юнака".

Родині Покійного складаємо глибоке співчуття.

Замість квітів на могили близьких Родичів наших Друзів

бл. п. АННИ ШЕВЧЕНКО
бл. п. КАТЕРИНИ СОКІЛ
бл. п. КАТЕРИНИ КРУЧОВОЇ

складають 120.00 долярів на пластові видання пластуни сеньйори Пластового Осередку Вашінґтон, Д.К.:

С. і Р. Барановські, М. і Н. Базарки, Т. Бень, А. і О. Гаврилюки, С. Запаленко, М. Захарченко, О. і В. Козаки, О. і В. Левя, О. і Ю. Раковські, Р. Рондяк, У. і І. Сосі, І. і М. Ставничі, Ю. Старосольський і С. Яросевич.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 2-го травня 1974 року упокоївся в Бозі на 77-му році життя, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

СТЕФАН ХОМЯК

б. учасник Визвольних Змагань в рядах Леґіону УСС і УГА, б. голова Союзу Купців в Самборі, народжений 1897 р. в Самборі, Україна.

ПАНАХИДА в понеділок, 6-го травня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor, Філядельфія, Па.

ПОХОРОН у вівторок, 7-го травня 1974 р. о год. 8:30 ранку, з того ж похоронного заведення до церкви Царя Христа, де о год. 9-ій буде відправлена Служба Божа, а опісля на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дружина — ЕЛЕОНОРА
сини: ЛЕВ з дружиною ЛЯРИСОЮ
ВОЛОДИМИР з дружиною ЧОНІ
внуки — ЛЕВ, ЕЛІ, ТАНЯ і ТАМАРА
швагрова — ЮЛІЯ МИДЛЯК
та ближча і дальша Родина в Україні і у Венесуелі

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

БЛ. П.

ВАСИЛЯ САБАТЮКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у суботу, 11-го травня 1974 року:

у церкві НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ ПДМ, Гемтремк, Міш., год. 8:00 рано,

СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ, Детройт, Міш., год. 8:30 рано.

Родину, Приятелів і Знайомих Покійного до участи запрошують

ГАЛИНА і ВАСИЛЬ НАПІЖ

ГОВОРІМО ПРО УНСОЮЗ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

щів уже поза нами, чи не варто ці справи плянувати і реалізувати? Важко б, може, плянувати сотню „гайрайз-ів" чи півсотні піклувальних домів, але кілька центрів скупчення наших старших із відповідною соціяльною, культурною і медичною допомогою по кількох кінцях країни уже можна б плянувати.

Я навмисне поминаю при цій проблемі „патріотичну бомбастику", наголошуючи передусім право нашого старшого громадянина, обов'язок організованої української громади, медичну сторінку старшого віком, яку сьогодні високо доцінюється у цілій країні і світі, його соціяльні і культурні потреби й існуючі можливості для наших людей. Які користі із такого плянування, яке уже у початках реалізувало б кілька або більше українських центрів старших віком людей, які моральні і матеріяльні здобутки були б і для нашого етнічного масиву, і для УНСоюзу — це видається ясним для кожного вдумливого читача.

Приклад другий

Але, як казав один із перших лікарів і вчених нашої доби християнства — євангелист Лука — „не хлібом єдиним". Не лише і виключно важлива соціяльна сторінка наших громад, не лише турбота про організацію і втримання нового покоління на нових землях чи забезпечення старших віком необхідним побутом визначує наші завдання. Існує, як відомо, духова сторінка у цієї частини української субстанції, що живе у широкому світі.

Втримання і розвиток культурної спадщини, на нашу думку, втримає наш масив у ширшому діяпазоні, зв'яже покоління, з'єднає соціяльні групи, а навіть знайде спільну плятформу для людей різних політичних думань. Цим не відкриваємо нової Америки, а наголошуємо відому істину. З практики життя бачимо, що різні політичні чи громадські центри, хоч і часто вони потрібні і виконують якусь частину конечної роботи, із-за специфічних прикмет психології сучасної української людини не спромоглися двигнути і розв'язати пекучих потреб нашого масиву, а серед них ділянка культури лежить майже облогом, якщо взяти до уваги всі наші потенціяли.

Звичайно, ми маємо успіхи, хоч і вони залишаються заслугою окремих людей або вужчих гуртів ентузіястів, які „контра спем сперо" пробиваються у нашому і неукраїнському світі. Ми їх іноді оплескуємо, але ще не створили системи, яка забезпечила б постійний розвиток і допомогу на повні груди нашим культурним потребам. Очевидно, не маємо на увазі шараварщини і випотілих трьохгодинних „промов" по різних святах чи „маніфестаціях", навіть у справі культури. Маємо на увазі інтелект, який одержав би достатню підпору в нашому організованому житті, щоб підставити свої плечі українській культурі. Майже відчувається гостра потреба на своєрідне товариство „сприяння українській культурі і науці", членом якого була б кожна без вийнятку українська установа чи організація, кожна громада, кожне українське серце. Може й колись цю ролю виконає СКВУ із своєю Культурною Радою, якщо він позбудеться решток лихоманки політикантського посмаку. Покищо ці завдання виконуються самотужки культурними чи науковими гуртами, спорадичними допомогами окремих установ тощо.

У такій атмосфері діяв і наш УНС. Протягом десятиліть, а зокрема останніми роками він виконав за своєю власною ініціятивою чимало роботи на культурному полі своїми силами або ж ініціював окремі акції серед широкої громади. Прикладом може бути акція побудови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні, акції допомоги УВУ, ФКУ, видання численних книжок, видання Англомовної Енциклопедії Українознавства тощо. Лише згадані приклади потягнули за собою сотні тисяч долярів і тисячі днів праці сотень людей. Вони не пішли на вітер, це кожному ясне.

Але біжать роки і наші потреби не зменшуються, вони ростуть. Цього була свідома минула конвенція УНС, а тому ухвалено створити нашу союзову „Культурну Фундацію" із закладовим капіталом у 500 тисяч долярів, інвестиції із яких віддано б на потреби розвитку культури і науки. Це був би додатковий вклад народного гроша на службу народові. Об'єктивні причини не сприяли реалізації цього великого і почесного пляну, але тепер, коли виходимо із лябіринту щоденних турбот господарського порядку, ми могли б або й мусіли б повернутися до попередньої ухвали і поновити її зобов'язанням наступному Головному Урядові, щоб цей задум реалізувати у наступній каденції.

Цього вимагає логіка нашого життя взагалі, а й союзового зокрема, якщо маємо на увазі розвивати установу та в'язати із нею існуючі і наростаючі кадри інтелектуалістів та робітників культури. Не менше пов'язана ця проблема із культурною політикою, якщо взяти до уваги наше загострене напруження щодо подій в Україні, наш своєрідний „контакт" із культурними процесами в Україні.

Декто боїться навіть вислову „контакт". А я свідомо його підношу, навіть знаючи, що на провінцію може вилетіти чергова „ракета" із відповідним ярличком. Вона, звичайно, — сліпий вистріл. Бо що це таке, як не „контакти", захалявна література, видання самвидаву, інформації із Мордовських концтаборів, психіятричних лікарень, Почаївської Лаври чи Чернігівського собору, палення архівів Академії Наук у Києві, арештів студентів у Львові у Шевченківське свято? Що це таке — цей наш союзовий крок до міжнародних установ, що ми покриємо всі видатки перевозу і лікування Плюща і Мороза? Що це, як не контакт із живою Україною, наші зустрічі із Колесниками? Усе це не вичерпує проблематики нашого культурного зв'язку з Україною, це лише один бік справи, але він уже наявно показує наскільки ми навіть у ньому не підготовані. Таке ж діється і в інших потребах.

І союзова „Культурна Фундація", і чимало інших фондів нам конечні, як для суто еміграційних потреб, так і для ширших завдань. Мені видається, що кожному може зійти сон з очей на таке — хай і видається воно парадоксальним — припущення: большевикам не лише не вдається переловити на границі Колесників, але згодом вони нам „дарують" ще два-три десятки артистів, письменників, діячів культури, як це вони зараз „обдаровують" російську еміграцію Соженіциним та іншими. Чи мали б ми можливість забезпечити їм культурне життя і працю при існуючих умовах? Або інше припущення: на еміграції виростає поет калібру Франка або полум'я Лесі Українки. Чим, ким і як дали б ми їм підпору в рості? Адже ми вже знаємо, як це буває — ми вже поховали Маланюка, Багряного та багатьох інших, ми ж, признаймося, знаємо себе із мистецтва заповнювання „Пантеону" у Бавнд Бруку людьми, яким своєчасно не дали шанси повної творчости. Це болюче, це пригнічує. Треба шукати виходу. Не так для „заспокоєння сумління", як таки для виконання свого призначення.

Культура — це душа нації. Даймо їй це, що в нас уже є реально наявним. Ця реальність лежить у числах народних фондів і нашого УНСоюзу, сум, які наші чудові попередники збирали цент до цента з надією, що вони підуть на народний фронт. Цей фронт у нас гостро зарисований: збереження і розбудова культурного, духового життя, похід за культурними потребами. Пів мільйона, мільйон чи два — це лише числа, вони нас і так переживуть, із собою не заберемо, казала бабуня в Україні. Але ми їх своїм ім'ям переживемо, якщо поставимо їх на належне місце нашого відвічного „фронту".

І приклад третій

Замість третього прикладу бачимо їх не менше 840, які 420 делегатів привезуть на Конвенцію. Здорові, творчі, доцільні, народні, соборні й енергійні ці приклади і задуми. На них чекає наша широка громада.

Бріджпорт в поклоні Кобзареві України

Заходами місцевого Відділу УККА та при співпраці інших організацій — Пласт, Рідна Школа, Танцювальна група „Дніпро" — відбулась в неділю, 7-го квітня 1974 р. в Українському Народному Домі святочна академія в честь Тараса Шевченка.

Академію започаткована н о співом американського гимну і Шевченкового „Заповіту". Свято відкрив голова Відділу УККА Мирослав Стахів.

Святочну доповідь вигосив проф. Василь Климук. В програмі виступали гурток пластунок „Гуцулки" під проводом пластунки Оксани Тромси, які відспівали при звуках гітари та акордеону 3 пісні.

Пластунки „Гуцулки" беруть активну участь в наших імпрезах та святах. Учні Рідної Школи, під проводом учительки Мирослави Чубатої, віддеклямували спільну деклямацію про Шевченка. Новачки пластунки, під проводом Марусі Сливінської, віддеклямували спільно вірш „Мово рідна"

Танцювальна група „Дніпро", під керівництвом Ірки Романів, відтанцювала „Гопак" Мішаний злучений хор, під проводом диригентів Михайла Заяця та Василя Климука, відспівали 5 пісень.

Академію закрив Василь Пелещук, культ. освітній референт Відділу УККА. Співом українського національного гимну закінчено цю гарну імпрезу в честь Кобзаря України.

Василь Пелещук
культ. освітній референт
Відділу УККА

В Чіле заповідають суд над дорадниками Альєнде

Сантіяго, Чіле. — Військовий уряд цієї південноамериканської країни повідомив, що незабаром розпочнуться судові розправи над найближчими дорадниками колишнього президента Сальвадора Альєнде. Речник хунти заявив, що цього тижня 29 політичних в'язнів будуть перевезені з острова Давсон, який лежить посеред Магелланової протоки, до Сантіяго і поставлені під військовий суд. Між цими в'язнями, які перебувають в тюрмі на цьому острові вже від вересня 1973-го року, тобто від державного перевороту, який повалив владу марксиста Альєнде, находяться колишній провідник чілійської Комуністичної партії Луіс Корвалан і п'ять колишніх міністрів уряду Альєнде. Інші члени кабінету Альєнде вже раніше були перевезені до Сантіяго з огляду на стан їхнього здоров'я тощо. Член військового уряду генерал Ґуставо Лей повідомив кореспондентів, що розправи над 29-ма дорадниками Альєнде становитимуть тільки частину всіх судових розправ. Як відомо, військова хунта придержує коло 6.000 політичних в'язнів.

Минулого тижня розпочався військовий суд над 57-ма колишніми членами чілійського військового летунства та над 10-ма цивільними. Вирок правдоподібно буде виданий десь за тиждень. На цю судову розправу допускають закордонних і чілійських кореспондентів і обсерваторів-правників. Інші військові судові розправи є закриті для публіки.

„Очищують" Спілку письменників СССР з прихильників Солженіцина

Москва. — Згідно з інформаціями місцевих дисидентських кіл, як повідомляє агенство Ройтерс, правління Спілки письменників ССCP усунуло з членів Спілки Юхима Еткінда, професора літератури в ленінградському Педагогічному інституті ім. Герцена. Причина усунення — приязнь з депортованим письменником А. Солженіциним. Проф. Еткіндові зокрема закинено, що він нібито мав читати ще в манускрипті твір А. Солженіцина „Архіпелаг ГУЛаг", не поінформувавши про цей твір А. Солженіцина „відповідні совєтські чинники". Одночасно з усуненням з членів у Спілці письменників СССР, Ю. Еткінда звільнено з посади професора в Інституті, де він вчив упродовж останніх 23 роки.

ДОПОВНЕННЯ

В репортажі про доповідь жидівського поета і капітана А. Радигіна, в Ню Йорку, надрукованому в „Свободі" з 1-го травня ц.р. в списку Президії віча випало прізвище Христини Шашкевич, яка є активним діячем в Осередку Діяльности ТУСМ в Йонкерсі.

ТАРЗАН, Ч. 7112. Крисп розказує про браконьєрство

В тому будинку приміщено загін тубільців, які під моєю командою наглядають над цим величезним заповідником!

Думаю, Петре, що все-таки ще є надто багато випадків браконьєрства!

Так, Тарзане, надто багато!

Тут є сусідні племена, які залюбки полюють в заповіднику на звірів, м'ясо яких люблять їсти... Але найбільший клопіт маємо з нелегальним вбиванням цінних тварин, яких опісля продають на закордонних ринках.